

Toen zijn nieuwe leven begon, stond hij rechtop, omgeven door kille duisternis en muffe, stoffige lucht.

Metaal knarste over metaal; de vloer sidderde onder zijn voeten, en maakte toen een heftige schuiver. Hij viel en kroop op handen en voeten naar achteren, en hoewel het kil was, voelde hij zweetdruppels op zijn voorhoofd. Zijn rug sloeg tegen een harde metalen wand. Hij kroop erlangs tot hij een hoek had bereikt en ging zitten, trok zijn benen tegen zijn borst en hoopte maar dat zijn ogen snel aan het donker gewend zouden raken.

Met een tweede ruk schoot het hok omhoog als een oude lift in een mijnschacht.

Een luid geknars van kettingen en katrollen – net de machines van een oeroude staalfabriek – klonk met een hol gejammer door het pikdonkere hok. De vloer zwaaide heen en weer terwijl hij omhoogging. Hij werd misselijk en voelde het zuur opborrelen uit zijn maag. Een vieze lucht, verbrande olie of zo, drong zijn neus en mond binnen, zodat hij zich nog beroerder voelde. Hij wilde huilen, maar er kwamen geen tranen. Hij kon alleen maar wachten.

Mijn naam is Thomas, dacht hij.

Dat was het enige wat hij zich nog van zijn leven kon herinneren.

Hij begreep niet hoe dit kon. Zijn geest functioneerde nog feilloos en hij deed koortsachtig zijn best om vat te krijgen op zijn omgeving en de situatie waarin hij zich bevond. Een stroom van informatie kolkte door zijn gedachten: feiten en beelden, herinneringen en details van de wereld en hoe die werkte. Hij zag sneeuw op bomen, holde over een met dode bladeren bezaaide weg, at een hamburger, zag hoe de maan een grazige weide in een bleke gloed hulde, zwom in een meer en stond aan de rand van een druk stadsplein waar honderden mensen haastig alle kanten op liepen – allemaal verdiept in hun eigen zaken.

En toch wist hij niet waar hij vandaan kwam, hoe hij in de donkere lift was beland, of wie zijn ouders waren. Hij wist niet eens wat

zijn achternaam was. Er kwamen beelden van mensen in hem op, maar zonder gevoel van herkenning. In plaats van gezichten zag hij alleen maar kleurige vegen die op een geheimzinnige manier iets schenen te betekenen. Hij kon niemand bedenken die hij kende, en herinnerde zich geen enkel gesprek.

Het hok ging nog steeds omhoog en zwaaide heen en weer; Thomas raakte gewend aan het onophoudelijke geratel van de kettingen die hem omhoogtrokken. Er ging een hele tijd voorbij. Minuten groeiden uit tot uren, al was het niet mogelijk om daar zeker van te zijn, want elke seconde leek wel een eeuwigheid. Nee. Hij was niet achterlijk. Hij vertrouwde op zijn intuïtie en die zei hem dat hij al ongeveer een halfuur omhoogging.

Merkwaardig genoeg voelde hij hoe zijn angst plotseling verdween als een zwerm muskieten die wordt meegevoerd door een windvlaag, en plaatsmaakte voor intense nieuwsgierigheid. Hij wilde weten waar hij was en wat er gebeurde.

Met een kreunend geluid en een luide dreun kwam het hok tot stilstand; de plotselinge verandering was zo abrupt dat Thomas omhoogschoot uit zijn in elkaar gedoken houding en languit tegen de harde vloer sloeg. Terwijl hij opkrabbelde, voelde hij het hok steeds langzamer heen en weer zwaaien tot het uiteindelijk niet meer bewoog. Alles werd stil nu.

Er ging een minuut voorbij. Twee. Hij keek wild om zich heen, maar zag niets dan duisternis. Opnieuw zocht hij op de tast de wanden af om een uitgang te vinden, maar hij voelde niets anders dan koel metaal. Hij kreunde van frustratie en zijn echo klonk als het onheilspellende gekreun van een stervende. Het geluid stierf weg en het werd weer stil. Hij gilte het uit, riep luid om hulp en beukte met zijn vuisten op de wanden.

Niets.

Thomas stapte naar achteren totdat hij weer in de hoek stond, sloeg zijn armen over elkaar en huiverde. De angst kwam weer opzetten. Hij voelde een onrustbarende siddering door zijn borstkas gaan, alsof zijn hart wilde ontsnappen aan zijn lichaam.

‘Is er iemand...? Hélp!’ schreeuwde hij, en elk woord schuurde zijn keel rauw.

Boven hem klonk een luid metalig gerammel en toen hij opkeek, hapte hij stomverbaasd naar adem. Dwars over het plafond van de ruimte verscheen een strook licht en terwijl Thomas toekeek, werd die steeds breder. Met een zwaar, knarsend geluid werden er twee dubbele schuifdeuren zichtbaar, die met kracht werden opengetrokken. Na zo lang in het donker was het licht oogverblindend fel; hij kneep zijn ogen dicht en sloeg zijn handen voor zijn gezicht.

Hij hoorde geluiden boven zich – stemmen – en werd plotseling zo bang dat hij nauwelijks lucht meer kreeg.

‘Moet je die sjakkel zien.’

‘Hoe oud is ie?’

‘Hij lijkt wel een klunk in een T-shirt.’

‘Jij bent de klunk, geerpok.’

‘Man, het ruikt hier naar zweetvoeten!’

‘Ik hoop dat je van de enkele reis hebt genoten, nobie.’

‘Hé gast, je krijgt hier geen retourtje, hoor.’

Er sloeg een golf van verwarring over Thomas heen, die onmiddellijk werd gevolgd door een verzengende paniek. De stemmen klonken raar, met een lichte echo, en sommige woorden kende hij niet, maar andere voelden juist vertrouwd. Hij kneep zijn ogen half dicht en terwijl hij omhoogkeek naar de stemmen boven zich deed hij zijn uiterste best om te wennen aan het licht. Aanvankelijk zag hij alleen maar bewegende schaduwen, maar al snel namen die de vorm aan van lichamen – mensen die over het gat in het dak gebogen stonden. Ze keken op hem neer en wezen naar hem.

En toen, alsof de lens van een camera wat scherper was gesteld, werden de gezichten plotseling duidelijk zichtbaar. Het waren jongens, allemaal jongens, al waren sommige wat jonger en andere wat ouder. Thomas wist niet wat hij had verwacht, maar het verbaasde hem om die gezichten te zien. Het waren gewoon tieners. Kinderen. Iets van zijn angst smolt weg, maar niet voldoende om zijn woest tekeergaande hart weer tot rust te brengen.

Iemand liet een touw zakken met een grote lus aan het uiteinde. Thomas aarzelde, maar toen zette hij zijn rechtervoet in de lus en hield het touw stevig vast terwijl hij omhoog werd getrokken. Er werden handen omlaag gestoken, een heleboel handen, die hem bij zijn kleren grepen en door de opening naar buiten trokken. De wereld leek rond te tollen: een wervelende mist van gezichten, kleuren en lichten. Er gingen zoveel heftige emoties door hem heen dat het leek of een grote hand zich om zijn darmen klemde en er eerst een draai aan gaf en daarna een harde ruk. Hij wilde het uitschreeuwen, huilen, overgeven. Het koor van stemmen was stilgevallen, maar terwijl hij met een ruk over de scherpe rand van het donkere hok werd getrokken, sprak iemand een paar woorden. En Thomas beseftte dat hij die nooit zou vergeten.

‘Aangenaam kennis te maken, sjakkel,’ zei de jongen. ‘Welkom op de Laar.’

2

De helpende handen bleven om hem heen zwermen totdat Thomas rechtop stond en al het stof van zijn shirt en broek was geklopt. Hij was nog steeds half verblind door het licht en wankelde op zijn benen. Hij werd verteerd door nieuwsgierigheid maar was nog te misselijk om zijn omgeving aandachtig in zich op te nemen. De jongens keken zwijgend toe terwijl hij zijn hoofd van links naar rechts draaide en probeerde alles in zich op te nemen.

Ze stonden hem aan te gapen terwijl hij langzaam om zijn as draaide, maar hier en daar hoorde hij iemand grinniken; sommige jongens staken hun hand uit en prikten hem met hun vinger. In totaal waren het er minstens vijftig en hun kleren zaten vol vlekken en zweetplekken, alsof ze hard aan het werk waren geweest. Ze waren allemaal heel verschillend, groot en klein, dun en dik, zwart, blank en bruin, en met kort haar, lang haar of iets er tussenin. Plotseling voelde Thomas zich duizelig worden en haastig

keek hij van de jongens naar de bizarre plek waar hij was terechtgekomen.

Ze stonden op een enorm groot plein, zo groot als een paar voetbalvelden bij elkaar, met vier reusachtige muren van grijze steen eromheen. De muren waren hier en daar begroeid met een dikke laag klimop. Zo te zien waren ze vele tientallen meters hoog en stonden ze in een keurig vierkant om het plein. Elke wand werd precies in het midden in tweeën gedeeld door een opening die net zo hoog was als de muur zelf, en voor zover Thomas kon zien, boden die openingen toegang tot een reeks lange gangen.

‘Moet je de nobie eens zien,’ zei een schorre stem. Thomas kon niet zien waar die vandaan kwam. ‘Straks breekt hij zijn nek nog: hij staat zo nieuwsgierig om zich heen te kijken.’ Sommige jongens lachten.

‘Hou je kop, Gally,’ zei een zwaardere stem.

Thomas richtte zijn aandacht weer op de tientallen vreemden om hem heen. Hij wist dat hij eruit moest zien alsof hij zwaar aangeslagen was – het leek wel of hij bijkwam uit een verdoving. Een jongen met blond haar en een vierkante kaak keek hem aan en maakte een snuivend geluid, maar zijn gezicht verried geen enkele emotie. Een korte, dikkige jongen stond nerveus te schuifelen en keek met grote ogen naar Thomas op. Een stevig gebouwde, zwaar gespierde Aziatische jongen sloeg zijn armen over elkaar terwijl hij Thomas aandachtig opnam. Zijn strakke hemdsmouwen waren opgerold, zodat de spieren in zijn bovenarmen goed uitkwamen. Een jongen met een donkere huid stond hem met gefronste wenkbrauwen aan te kijken – het was dezelfde jongen die hem welkom had geheten. Een heleboel andere jongens stonden hem alleen maar aan te gapen.

‘Waar ben ik?’ vroeg Thomas, en hij was verbaasd toen hij voor de eerste keer dat hij zich kon herinneren zijn eigen stem hoorde. Die klonk niet helemaal goed – hoger dan hij verwacht zou hebben.

‘Niet op een goeie plek.’ Dat kwam van de jongen met de donkere huid. ‘Gewoon dimmen jij tot je rustig bent.’

‘Welke Keeper krijgt hij?’ riep iemand achter in de menigte.

‘Dat heb ik je toch al gezegd, geerpok,’ antwoordde een schelle stem. ‘Hij is een klunk en dus moet hij zwabberen. Reken maar.’ Het joch giechelde alsof hij net de grappigste opmerking uit de hele geschiedenis had gemaakt.

Thomas’ verwarring voelde aan als een doffe, drukkende pijn – al die woorden en uitdrukkingen die nergens op sloegen. Sjakkell. Geerpok. Klunk. Keeper. De jongens gebruikten die op zo’n vanzelfsprekende manier dat hij het raar vond dat hij ze niet begreep. Het was alsof hij door zijn geheugenverlies ook een deel van zijn woordenschat was kwijtgeraakt. Het was desoriënterend.

In zijn hart en geest streeden verschillende emoties om de overhand. Verwarring. Nieuwsgierigheid. Angst. Maar al die verschillende emoties waren doortrokken van een duister gevoel van volslagen hopeloosheid, alsof de wereld voor hem niet meer bestond, alsof die uit zijn geheugen was gewist en er iets afschuwelijks voor in de plaats was gekomen. Hij wilde weghollen en zich voor deze jongens verstoppen.

De jongen met de schelle stem was aan het praten. ‘...kan hij zelfs dat niet, daar durf ik mijn leven om te verwedden.’ Thomas kon nog steeds zijn gezicht niet zien.

‘Koppen dicht zei ik!’ riep de donkere jongen. ‘Als jullie hier blijven staan leuteren wordt de volgende pauze gehalveerd!’

Het drong tot Thomas door dat dat hun leider moest zijn. Hij vond het afschuwelijk dat iedereen hem zo stond aan te gapen en om er maar zo weinig mogelijk aandacht aan te besteden, deed hij zijn best om goed om zich heen te kijken en erachter te komen hoe het oord dat de jongen de Laar had genoemd er eigenlijk uitzag.

De bodem van het plein bestond zo te zien uit reusachtige stenen, en in veel daarvan zaten scheuren waar lange plukken gras en onkruid uit waren gegroeid. Niet ver van een van de hoeken van het plein, scherp afgetekend tegen de grijze steen, zag hij een oud en vervallen houten bouwsel. Er stonden een paar bomen omheen, en hun wortels waren net verweerde handen die in de rotsen naar

eten groeven. In een andere hoek van het ommuurde terrein zag hij moestuinen. Vanaf het punt waar hij nu stond, herkende Thomas maïs, tomaten en fruitbomen.

Aan de overkant van het plein stonden houten kotten met schapen, varkens en koeien. In de vierde hoek stond een groepje bomen die zo te zien op sterven na dood waren; de dichtstbijzijnde leken misvormd. De lucht was blauw en helder, maar ondanks het felle daglicht kon Thomas de zon niet zien, en uit de schaduwen die de muren wierpen, was niet op te maken hoe laat het was of waar het oosten en het westen lagen – het zou vroeg in de ochtend of laat in de avond kunnen zijn. Hij haalde diep adem en terwijl hij probeerde wat rustiger te worden, merkte hij plotseling allerlei geuren op. Pas omgeploegde aarde, mest, dennennaalden, iets wat lag te rotten, en iets zoets. Op de een of andere manier wist hij dat dit de geuren van een boerderij waren.

Thomas keek om naar de jongens die hem gevangen hadden genomen. Hij voelde zich nogal opgelaten maar toch wilde hij wanhopig graag vragen stellen. *Gevangengenomen*, dacht hij. En toen: *Waarom kwam dat woord nou ineens in me op?* Terwijl hij zijn blik over de jongens liet gaan, nam hij de emoties die hij daar zag goed in zich op en beoordeelde ze. In de ogen van een van de jongens zag hij zo'n brandende haat dat hij als aan de grond genageld bleef staan en zijn blik niet meer kon afwenden. De jongen keek zo boos dat Thomas dacht dat hij elk ogenblik op hem af zou kunnen komen met een mes. Hij had zwart haar en toen hun blikken elkaar kruisten, schudde de jongen zijn hoofd, keerde hem de rug toe en liep naar een ijzeren mast met een houten bank ernaast. Aan de top van de mast bungelde een veelkleurige vlag, maar er stond geen wind, zodat het patroon ervan niet te zien was. Geschrokken stond Thomas de jongen na te kijken, tot hij zich omdraaide en ging zitten. Haastig keek Thomas de andere kant op.

De leider van de groep – zo te zien was hij een jaar of zeventien – deed een stap naar voren. Hij had normale kleren aan: een zwart T-shirt en een spijkerbroek, en daarbij tennisschoenen en een di-

gitaal horloge. Thomas was verbaasd over de kleding hier. Hij had het gevoel dat iedereen eigenlijk iets dreigenders zou moeten dragen, een gevangenispak bijvoorbeeld. De donkere jongen had zijn haar tot stekeltjes laten knippen, en zijn wangen en kin waren gladgeschoren. Maar afgezien van dat voortdurend boze gezicht van hem, had hij niets angstaanjagends.

‘Het is een lang verhaal, sjakkel,’ zei de jongen. ‘Je komt er stukje bij beetje wel achter. Morgen neem ik jou mee voor de rondleiding. Maar tot dan toe... Nou, pas op dat je geen brokken maakt.’ Hij stak Thomas een hand toe. ‘Ik ben Alby.’ Hij wilde duidelijk dat Thomas hem een hand gaf.

Thomas weigerde. Een of ander instinct nam het over en zonder ook maar iets te zeggen keerde hij Alby de rug toe en liep naar een boom een paar meter verderop, liet zich op de grond ploffen en leunde met zijn rug tegen de ruwe bast. Opnieuw voelde hij de paniek in zich oprijzen. Het gevoel was zo sterk dat het bijna niet te verdragen viel. Maar hij haalde diep adem en probeerde uit alle macht de situatie te accepteren. *Laat je gewoon met de stroom mee drijven*, dacht hij. *Je komt niets te weten als je toegeeft aan je angst.*

‘Vertel het me dan,’ riep Thomas, en hij deed verwoed zijn best om de paniek niet in zijn stem te laten doorklinken. ‘Vertel me het lange verhaal maar.’

Alby keek snel even naar de vrienden die het dichtst bij hem stonden en liet zijn ogen rollen. Opnieuw liet Thomas zijn blik over de groep jongens gaan. Hij had er daarnet niet ver naast gezeten. Het waren er een stuk of vijftig, hooguit zestig; van jongens van een jaar of vijftien tot jongvolwassenen als Alby, die zo te zien een van de oudsten was. Op dat moment drong het met een schok tot Thomas door dat hij geen idee had hoe oud hij zelf was. Hij voelde zich misselijk worden van schrik: hij was zo erg de weg kwijt dat hij niet meer wist hoe oud hij was.

‘Nee, echt,’ zei hij, en hij liet zijn vertoon van koelbloedigheid vallen. ‘Waar ben ik?’

Alby kwam naar hem toe gelopen en ging in kleermakerszit tegenover hem zitten; de andere jongens lieten zich achter hem op de grond zakken. Hier en daar zag hij de hoofden opduiken van jongens die opzij leunden om hem beter te kunnen zien.

‘Als je niet bang bent,’ zei Alby, ‘dan ben je geen mens. Als je je anders had gedragen, zou dat betekenen dat je gestoord was, en dan had ik je van de klif gegoooid.’

‘De klif?’ vroeg Thomas, en hij voelde zich krijtwit wegtrekken.

‘Shuck,’ zei Alby, en hij wreef in zijn ogen. ‘Dit is niet de manier om zo’n gesprek te beginnen, snap je wel? Sjakkels als jij maken we hier niet dood, dat beloof ik je. Probeer nou maar gewoon te overleven of iets wat erop lijkt.’

Hij liet een korte stilte vallen en Thomas realiseerde zich dat zijn gezicht zelfs nog witter geworden moest zijn toen hij die laatste woorden hoorde.

‘Man,’ zei Alby, en terwijl hij met zijn handen over zijn korte haar streek, zuchtte hij diep. ‘Ik ben hier niet goed in. Jij bent de eerste nobie sinds Nicks dood.’

Thomas’ ogen werden groot en rond van schrik, en een andere jongen stapte naar voren en gaf Alby een speelse draai om zijn oren. ‘Wacht nou maar tot de rondleiding, Alby,’ zei hij met een wonderlijk accent. ‘Straks blijft die jongen er nog in. Hij weet nog van niks.’ Hij bukte zich en stak Thomas zijn hand toe: ‘Ha nobie, ik ben Newt, en neem het die nieuwe leider van ons, met al die klunk in zijn kop, maar niet al te kwalijk, dan zijn we allemaal blij.’

Thomas stak zijn hand uit en gaf Newt een hand. Deze jongen leek heel wat aardiger dan Alby. Hij was langer, maar zo te zien ook wat jonger. Zijn lange blonde haar golfde over zijn T-shirt. De aderen lagen dik op zijn zwaar gespierde armen.

‘Niet zeiken, geerpok,’ gromde Alby, en hij trok Newt omlaag, zodat de jongen naast hem neerplofte. ‘In ieder geval snapt hij de helft van wat ik zeg.’ Hier en daar klonk wat gelach, en toen schoof iedereen naar Alby en Newt toe om te horen wat ze alle-

maal zeiden zodat ze nog dichterbij elkaar kwamen te zitten.

Alby spreidde zijn armen uit, met de handpalmen omhoog. 'Deze plek hier noemen we de Laar, snap je? Hier wonen we, hier eten we en hier slapen we. We noemen onszelf de Laarders. Meer hoeft je...'

'Wie heeft me hierheen gestuurd?' vroeg Thomas dringend, en hij voelde hoe zijn angst nu eindelijk omsloeg in woede. 'Hoe...' Maar nog voordat hij zijn zin kon afmaken, schoot Alby's hand uit en greep Thomas bij zijn T-shirt. Alby ging op zijn knieën zitten en boog zich naar hem toe. 'Omhoog, sjakkel, omhoog!' Alby stond op en trok Thomas met zich mee.

Het duurde even voordat Thomas overeind wist te krabbelen. Hij was nu opnieuw bang. Hij deinsde terug tot hij met zijn rug tegen de boom stond en probeerde zo ver mogelijk bij Alby uit de buurt te blijven, maar die liep met hem mee, zodat Thomas hem de hele tijd wel recht in zijn gezicht moest kijken.

'Kop dicht als ik praat, jongen!' schreeuwde Alby. 'Stomme sjakkel die je bent! Als we je alles vertellen, schrik je zo dat de klunk langs je benen druipt. En als je erin blijft moeten de Baggers je wegslepen, en dan hebben we niets meer aan je. Of wel soms?'

'Ik weet niet waar je het over hebt,' zei Thomas langzaam, en hij merkte tot zijn eigen verbazing dat zijn stem rustig en vastberaden klonk.

Newt greep Alby bij zijn schouders. 'Alby, een beetje minder kan ook wel. Je maakt het er zo niet beter op.'

Alby liet Thomas' shirt los en deed een stap naar achteren. Zijn borstkas ging zwoegend op en neer. 'Geen tijd om aardig te zijn, nobie. Jouw leven is voorbij, je nieuwe leven is begonnen. Zorg dat je de regels leert, luisteren en niet praten. Gesnopen?'

Thomas keek naar Newt, in de hoop bij hem hulp te vinden. Alles in hem was nu gekwetst en overstuurd. De tranen die nog moesten komen, brandden in zijn ogen.

Newt knikte. 'Nobie, je hebt hem begrepen, hè?' Hij knikte opnieuw.

Thomas was woedend, en wilde iemand een stomp geven. Maar hij zei eenvoudigweg: 'Ja.'

'Goed dat,' zei Alby. 'Voor jou is dit de eerste dag, sjakkell. Het begint donker te worden. Straks komen de Renners terug. De Box was laat vandaag, dus we hebben nu geen tijd voor de rondleiding. Morgenochtend, meteen als we wakker zijn.' En tegen Newt: 'Regel een bed voor hem en zorg dat hij gaat slapen.'

'Goed dat,' zei Newt.

Alby's ogen waren nu weer op Thomas gericht en vernauwden zich tot spleetjes. 'Over een paar weken ben je hier gelukkig, sjakkell. Dan ben je blij en gelukkig en dan help je mee. Niemand van ons had ook maar enig benul op de eerste dag, net zomin als jij. Je nieuwe leven begint morgen.'

Alby draaide zich om en nadat hij door de menigte heen gedrongen was, liep hij naar het scheve houten bouwsel in de hoek van de Laar. De meeste kinderen liepen weg, maar voordat ze wegliepen, nam iedereen Thomas even aandachtig op.

Thomas sloeg zijn armen over elkaar, deed zijn ogen dicht en haalde diep adem. Hij voelde een leegte die aan zijn ingewanden knaagde maar toen snel plaatsmaakte voor een verdriet dat hem pijn in zijn hart bezorgde. Het was allemaal te veel – waar was hij? Wat was dit voor een oord? Was het een soort gevangenis? En als het een gevangenis was, waarom was hij dan hierheen gestuurd, en voor hoe lang? Deze jongens spraken een raar taaltje, en te oordelen naar hun manier van doen kon het niemand van hen ook maar iets schelen als hij ter plekke dood neerviel. Zijn ogen begonnen te prikken, maar hij wilde beslist niet huilen.

'Wat heb ik gedaan?' fluisterde hij, zonder dat hij nou echt wilde dat iemand hem zou horen. 'Wat heb ik gedaan? Waarom ben ik hiernaartoe gestuurd?'

Newt gaf hem een klap op zijn schouder. 'Hé nobie, we hebben er allemaal doorheen gemoeten. We hebben allemaal een eerste dag gehad, waarop we uit die donkere Box zijn geklauterd. De zaken staan er beroerd voor, dat is nou eenmaal zo, en ze gaan binnen-

kort voor jou nog heel wat beroerder worden, eerlijk waar. Maar ik kan wel zien dat jij geen watje bent. Over een tijdje weet jij je heel goed te redden.'

'Is dit een gevangenis?' vroeg Thomas. Hij groef in de duisternis van zijn gedachten, en probeerde een kier te vinden die hem toegang zou bieden tot zijn verleden.

'Dat waren al drie vragen,' zei Newt. 'Maar voor jou zijn er geen goede antwoorden, nog niet in ieder geval. Je kunt je nu maar beter gedeisd houden en alle veranderingen accepteren – geen zorgen voor de dag van morgen.'

Thomas zei niets. Hij liet zijn hoofd hangen en tuurde naar de stenige grond, waar overal scheuren en spleten in zaten. Langs de rand van een van de steenblokken liep een strook onkruid, en kleine gele bloempjes piepten door het groen heen alsof ze naar de zon zochten, die inmiddels al lang verdwenen was achter de reusachtige muren van de Laar.

'Chuck past wel op je,' zei Newt. 'Het is een klein, vet opdonder-tje, maar al met al best aardig. Blijf hier, ik ben zo weer terug.'

Newt was nog maar net uitgesproken toen ze plotseling een allesdoordringend geschreeuw hoorden. Het schrille gekrijs weergalmde tussen de stenen muren; iedereen draaide zich om en keek naar de plek waar het geluid vandaan kwam. Thomas voelde hoe het bloed in zijn aderen in ijzige smurrie veranderde toen het tot hem doordrong dat het afschuwelijke geluid uit het houten bouwsel kwam.

Zelfs Newt was opgesprongen. Hij leek erg geschrokken en er verschenen diepe zorgrimpels in zijn voorhoofd.

'Shuck,' zei hij. 'Kunnen die verdomde Med-jakkers het geen tien minuten alleen af met die jongen zonder dat ik erbij hoef te zijn?' Hij schudde zijn hoofd en gaf Thomas zachtjes een schop tegen zijn voet. 'Ga Chuckie zoeken, en zeg dat hij een slaapplek voor je moet regelen.' En daarna draaide hij zich om en holde naar het schuurtje.

Thomas liet zich met zijn rug langs de ruwe boombast omlaag zakken tot hij weer op de grond zat; hij leunde tegen de stam en

kneep zijn ogen dicht terwijl hij vurig wenste dat hij wakker zou worden uit deze afschuwelijke droom.

3

Thomas bleef een paar seconden doodstil zitten. Hij was te overdonderd om zich nog te kunnen bewegen. Toen dwong hij zich eindelijk om naar het aftandse bouwsel te kijken. Er liepen wat jongens doelloos heen en weer; zo nu en dan keken ze ongerust naar het bovenraam, alsof ze verwachtten dat daar elk ogenblik een afschuwelijk beest doorheen kon springen, in een wolk van glasscherven en houtsplinters.

Een metalig, klikkend geluid uit de takken boven hem trok zijn aandacht en toen hij omhoogkeek, ving hij een glimp op van een rood lichtje en iets zilverkleurigs, dat vrijwel onmiddellijk achter de stam uit het zicht verdween. Hij krabbelde overeind en liep om de boom heen, terwijl hij zijn nek strekte om nog iets te zien van wat hij dan ook gehoord mocht hebben, maar zag alleen maar kale takken, grijs en bruin, die wel iets weg hadden van de vingers van een skelet – en er al net zo levend uitzagen.

‘Dat was een meskever,’ zei iemand.

Thomas keek naar rechts en zag een gedrongen en mollige jongen die hem aandachtig aankeek. Het was waarschijnlijk de jongste van alle jongens die hij hier tot nu toe had gezien, en hooguit twaalf of dertien. Zijn bruine haar hing over zijn oren en nek en reikte tot aan zijn schouders. Helblauwe ogen lichtten op in een slap en rood aangelopen gezicht, dat nogal zielig aandeed.

Thomas knikte hem toe. ‘Wat zei je?’

‘Een meskever,’ zei de jongen, en hij wees naar de boom. ‘Ze doen geen kwaad tenzij je zo stom bent om er een aan te raken.’ En na een korte stilte voegde hij daaraan toe: ‘Sjakkell.’ Toen hij dat laatste woord zei, leek hij zich niet helemaal op zijn gemak te voelen, alsof hij het taaltje van de Laar nog niet helemaal begreep.